

DIANA BULIMAR

Povestea lui Didi

Fetița cu o pungă
de medalii

ilustrații de Gabi Toma

Pe locuri, fiți gata... Start!

Tu mă cunoști? Ia spune-mi, de unde?

Cei mai mulți copii îmi zic „Didi de la Exatlon“. În ochii lor sunt o fetiță un pic mai mare, ambițioasă, energică, veselă, care s-a luptat din toate puterile într-un concurs de rezistență și strategie desfășurat undeva, la capătul lumii. Apropo, știi să-mi arăți pe hartă Republica Dominicană? Ceva mai încolo, când o să vină vorba, am să-ți povestesc cât de frumoase sunt stelele agățate pe cerul acela îndepărtat.

Dar, până să ajungem la Republica Dominicană, mai am mult de povestit. Mai întâi trebuie să îți spun că, înainte să fiu „faimoasa“ de la televizor, am fost Didi, o puștoaică haioasă și optimistă. Semănam cu tine și cu prietenii tăi. Nu știu ce pasiuni ai tu, dar eu, una, iubeam gimnastica din tot sufletul! Ți-o spun cu mâna pe inimă: pentru mine nu există sport mai grozav! E așa de elegant, te provoacă zi de zi să îți depășești limitele și îți pune la încercare nu numai forța fizică, ci și mintea, ideile, creativitatea. Unde mai pui că te învață și să zbori... Uite, de-aia gimnastica este totul pentru

mine! La fel aş fi spus şi dacă nu ajungeam campioană, şi dacă nu câştigam nicio medalie. (Pssst: să ştii că am acasă o pungă plină!) Pentru că, deşi în sinea mea n-am încetat niciodată să fiu puştoaică Didi, eu sunt Diana Bulimar, gimnastă de performanţă.

Ca orice lucru căruia alegi să i te dedici în întregime, gimnastica mi-a adus cele mai mari bucurii, dar mi-a pricinuit şi cele mai cumplite suferinţe. Însă tot ea m-a învăţat să nu mă las! Am încercat de fiecare dată să trec peste toate necazurile cu fruntea sus şi cu inima curată, convinsă că din fiecare întâmplare, fericită sau nu, se poate învăţa ceva folositor. Unele lucruri le-am înţeles din prima, altele s-au lăsat mai greu descâlcite. Uneori am căscat ochii numai după ce-am făcut o grămadă de greşeli. Dar uite că a meritat: am devenit mai puternică, mai înţeleaptă şi mai răbdătoare.

Mi-aş dori ca povestea mea să te amuze. Să te emoţioneze. Să te ajute să afli lucruri uimitoare despre tine şi despre cei din jur. Dar cel mai mult şi mai mult mi-aş dori să te inspire, căci eu cred că în fiecare dintre noi este ascuns un campion. Stă pitit acolo şi tace chitic, doar-doar l-o scoate şi pe el cineva la lumină. Ia zi-mi, nu-i păcat să-l laşi să aştepte? Şi să ştii că nu spun asta cu gândul doar la sport. Poţi fi campion şi la muzică, şi la dans, ba chiar la matematică, la geografie ori la limbi străine. Îţi dai seama, poţi fi campion chiar şi la materiile pe care nu le poţi suferi la şcoală!

Știu că nu prea îți plac sfaturile, dar am încredere că unul primit de la o prietenă ceva mai mare n-o să sune chiar a cicăleală. Mai ales că sfatul meu e simplu:

Trezește
CAMPIONUL din
tine!

Fuga după iepurele preferat

- Uite-o!
- Sigur e ea?
- Normal!
- Iupiii! Auzi, crezi că se supără dacă îi cerem un autograf? Sau... hai s-o rugăm să facă o poză cu noi!
- Ete na, cum să se supere?! Didi nu e cu nasul pe sus. Ufff! Ne-a luat-o înainte aia mică de la B! Hai, mișcă-te odată!
- Ce vrei?! Dac-am emoții...

Astfel de conversații purtate pe șoptite în jurul meu sunt ceva obișnuit. Trecătorii, mai ales copiii, își doresc să stea de vorbă cu mine, să îmi spună că m-au văzut la televizor sau că mi-au ținut pumnii în timpul concursurilor. Mă îndrăgesc. Și eu pe ei. Așa e, deși sunt foarte cunoscută, nu mă simt vreo vedetă. Mai degrabă, e ca și cum aș avea mulți, foarte mulți prieteni.

Uneori – în majoritatea cazurilor, adică – îmi face plăcere să mă opresc din drum. Dar alteori, când sunt supărată sau răcită, cu

nasul roșu ca un gogoșar și răgușită ca un ciobănesc carpatin, sau când, pur și simplu, vreau să fiu singură cu gândurile mele, îmi vine să o iau la goană în salturi, chiar ca o gimnastă de performanță!

Dar n-o fac niciodată. Dragostea oamenilor și bucuria pe care le-o citesc în ochi atunci când schimbăm două vorbe, când le scriu o dedicație pe un șervețel sau când ne fotografiem împreună sunt cele mai de preț cadouri pentru un sportiv. Mai de preț și decât cele mai strălucitoare medalii din lume! Și să știi că o spun ca una care a câștigat multe la viața ei! Nu exageram mai devreme, când îți ziceam că am acasă o pungă plină! Chiar am o pungă mare în care îmi păstrez toate medaliile câștigate la concursurile de gimnastică. Și diplomele. Iar casa e plină de cupe și trofee – să vezi ce distracție e când șterg praful! Sigur, nu mai strălucesc ele ca atunci când le-am primit, pentru că timpul nu iartă nimic. Nici măcar o medalie de aur câștigată cu multă trudă la un campionat mondial. Dar nici că-mi pasă! Pentru mine, și cupele, și medaliile sunt mai scânteietoare decât toate comorile din peștera lui Aladin!

De-a lungul timpului, fie că am fost Diana Bulimar, campioana la gimnastică, fie, pur și simplu, Didi, eu am rămas mereu un om care iubește mișcarea. Încă de mică.

Nu împlinisem încă patru ani când am început să fac sport. Ideea le-a venit părinților mei. Sau, mai bine zis, sărmanii de ei au fost nevoiți să vină cu o idee, pentru că altfel n-ar mai fi scos-o la capăt cu mine: eram ca o bombă cu energie, ca un foc de artificii,

ca o sticlă de șampanie deschisă de Anul Nou, după ce ai avut grijă s-o agiți bine-bine. (Sunt sigură că ai văzut asta la părinții tăi!) Țopăiam fără încetare de când mă trezeam și până seara când adormeam – firește, seara târziu, după un șuvoi de rugăminți și după ce bieții părinți și bunici, mai somnoroși decât mine cu toate că nu Țopăiseră deloc, își epuizau tot repertoriul de povești, ghicitori și poezii.

– Copilul ăsta chiar nu obosește niciodată?! Întrebau amuzați vecinii. Nu cumva îi dați prea multă ciocolată?

– Nici vorbă, răspundea tata. Așa e ea. Nici nu face bine ochi, că și începe să se învârtă ca un titirez.

Ce-i drept, e drept: nu oboseam niciodată! Un gard bun de cățarat? Nici să clipești n-apucai, că deja eram de partea cealaltă. O întrecere de sărit coarda?

Ghici cine se înscria prima! Îi venea cuiva ideea să alergăm până la capătul străzii? Haide, nu se fluieră odată de start?! Un batalion de melci rămas năuc în mijlocul drumului? Nu-i nimic, îi conduceam cu mare bucurie acasă. La noi. Și îi tratam cu trufandale: frunze proaspăt smulse din ghivecele mamei. Mers de-a bușilea pe sub scaunele și masa din bucătărie? Perfect! Oare de câte ori se poate parcurge traseul ăsta cu obstacole în două minute? Dar în cinci? Eram când în leagăn, când sub el. Când în vârful toboganului, când jos, când pe scară, pregătită să-mi iau avânt. Nu era zi în care să nu alerg cât mă țineau picioarele, subțiri ca niște bețe de chibrit și veșnic pline de julituri.

Cred că bănuiești deja: mama nu mai știa ce e de făcut cu mine! Era disperată, mai ales când le vedea pe celelalte fetițe, cumiți ca niște păpuși – genul acela pe care unde le pui, acolo stau. Între noi fie vorba: ce plictiseală! Păi, cum să stai locului când ai mereu idei așa de distractive: țopăiam, tropăiam și mă învârteam întruna de parc-aș fi fost un mic uragan. Bineînțeles că nici nu putea fi vorba să mă îmbrac în rochițele și fustițele frumoase pe care mi le cumpăra mama cu atâta drag! Cum să îmi fac eu giumbușlucurile în hăinuțe cu volane, fundițe și dantele?! M-ar fi încurcat la culme! Să le poarte păpușile alea cumiți! Mie-mi veneau de minune pantalonii și tricourile. Bine, ca să fiu sinceră până la capăt, am avut și o rochiță care îmi plăcea la nebunie: bleumarin, cu buline albe. Era ținuta mea elegantă, cu care mă îmbrăcam, de exemplu, la mare, când ieșeam cu părinții la restaurant. Atunci era momentul meu de prințesă. De prințesă năzdrăvană, pentru că nu rezistam pe scaun, cu mâinile frumos așezate în poală, decât vreo câteva minute. Ce, nu era destul cât să facă tata o poză?!

Într-un sfârșit, când și-au dat seama ai mei că nu mă pot astâmpăra și pace, au zis că poate ar fi bine să mă apuc de un sport.

— Sigur o să fie obosită după o rundă de antrenament, își făcea socotelile tata.

— Daaa, și sportul o s-o mai disciplineze un pic! O să învețe că trebuie să respecte reguli și că nu poate să facă la nesfârșit doar ce îi trece ei prin cap, a încuviințat mama, care mă și vedea transformată într-un mic soldățel gata de ordin.

Așa au căzut de acord bunii, răbdătorii și mult prea îngăduitorii mei părinți să mă îndrume către un sport. N-ar fi trebuit să le vină greu, pentru că și ei făcuseră la vremea lor: mama – handbal, iar tata – atletism și fotbal. Dar mie care mi se potrivea oare? Din pălăria cu bilețele au ieșit trei învingători: înot, dansuri și gimnastică. Așa am ajuns eu să umblu cât era ziulica de lungă de la grădiniță la bazin, de la bazin la sala de dansuri și tot așa. Însă cum nu degeaba se spune că cine aleargă după doi iepuri (în cazul meu, după trei) nu prinde niciunul, după ceva vreme a trebuit să mă concentrez pe o singură activitate. Și uite cum am învățat eu de la o vârstă așa de fragedă un lucru tare important: că în viață trebuie să fii pregătit să alegi.

Renunțarea la înot a venit de la sine. Micuță sunt acum, micuță eram și atunci, așa că nu mă avantaja conformația. Dar ce am învățat la înot mi-a fost de folos peste ani, pentru că m-a ajutat să rezist vreme de o sută de zile într-o competiție a curajului și a rezistenței.

La dansuri îmi plăcea. Până la urmă, cui nu-i place să asculte cântece vesele și să se lase, mai mult sau mai puțin, în voia ritmului?! Însă nu era ceva serios. Ce am învățat acolo mi-a fost de folos totuși la gimnastică, despre care pot să spun cu mâna pe inimă că s-a dovedit încă de pe atunci cea mai potrivită pentru personalitatea mea veselă, de adevărată luptătoare.

Poate că te întrebi cum am făcut eu cunoștință cu sportul care mi-a devenit apoi rost în viață? Am să-ți spun îndată. Să știi că în toate e nevoie și de un strop de noroc: de pildă, eu am fost selectată la grădiniță. Eram vioaie, elastică și mereu gata să fac o piruetă, o săritură, o tumbă. Nu știu dacă acum se mai întâmplă, dar în copilăria mea, la Timișoara, antrenorii obișnuiau să colinde grădinițele în căutare de posibile talente. Așa am ajuns în sala de gimnastică, loc care a devenit curând un fel de tărâm fermecat pentru fetița de-o șchioapă, uimită de noua ei descoperire.

Și a început aventura!

Cât de mare poate ajunge
un campion mic?

Și cum poți oare
să îl descoperi?

Didi ți-o spune verde-n față: trebuie să îl cauți în tine. Povestea ei începe la vârsta la care făcea curse de-a bușilea printre picioarele mesei din bucătărie și continuă în flic-flacuri sprintene și piruete prin aer până pe podiumurile celor mai mari concursuri de gimnastică de pe glob. Drumul ei a început devreme și nu a fost deloc ușor: în loc să se joace cu păpușile, Didi exersa în sala de antrenamente cât era ziua de lungă, iar la competiții, pe umerii ei micuți apăsa o responsabilitate uriașă. Dar câți copii mai călătoresc prin toată lumea, aud imnul cântat doar pentru ei, cuceresc aplauze peste aplauze și medalii așa... cam cât să umple o pungă?!

Citește aventurile lui Didi și află cum sportul pe care îl iubea din toată inima a învățat-o pe o fetiță obișnuită să se bucure de victorii și să nu se sperie de înfrângeri, ci să lupte cu hotărâre pentru a ține trează campioana din ea. O să îți dea idei: pentru că, înainte să fie la televizor, pe podium sau pe buzele tuturor, campionul cel mic stă pitit și în tine, unde tace chitic și așteaptă să îl pui la treabă!

CURTEA VECHÉ

8-14
ANI

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-0299-8

9 786064 402998